

Дело C-324/23 [Myszak]¹**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

25 май 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Полша)

Дата на акта за преюдициално запитване:

26 октомври 2022 г.

Ищци:

OF

EI

RI

Ответник:

Getin Noble Bank S.A.

Предмет на главното производство

Ищците в качеството на потребители сключват с банката-ответник договор за ипотечен кредит, индексирани в швейцарски франкове (CHF), без до момента да са погасили всички уговорени вноски. Те искат да се установи, че договорът съдържа неравноправни клаузи и същият да бъде обявен за нищожен, а на банката да се разпорежи да върне платените месечни вноски.

Банката-ответник е обявена в принудително реструктуриране, поради което ищците подават молба за допускане на обезпечение, изразяващо се в спиране на плащането на следващите погасителни вноски по кредита, които няма да могат да бъдат възстановени поради реструктурирането и очакваното обявяване в несъстоятелност на банката-ответник.

¹ Името на настоящото дело е измислено. То не съпада с истинското име на никоя от страните в производството.

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Съответствие с член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета и с член 70, параграфи 1 и 4 от Директива № 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета на разпоредби от националното право, съгласно които не е допустимо по отношение на банка, която е обявена в принудително преструктуриране, да се уважи искане на потребител за разпореждане на временна мярка (обезпечение на иск), изразяваща се в спиране за времето на съдебното производство на изпълнението на задължението за погасяване на вноските по кредит, определени в договор за кредит, който вероятно ще бъде обявен за нищожен по съдебен ред вследствие на премахването от него на неравноправните договорни клаузи, единствено поради факта че банката е в принудително преструктуриране.

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, разглеждани в светлината на принципите на ефективност и на пропорционалност, както и с оглед на член 34, параграф 1, букви б) и ж) и член 70, параграфи 1 и 4 от Директива № 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на рамка за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници, да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, която не разрешава да се уважи молба на потребител за допускане от съд по отношение на банка, спрямо която е започнало принудително преструктуриране, на временна мярка (обезпечение на иск), изразяваща се в спиране за времетраенето на съдебното производство на изпълнението на задължението за погасяване на главницата и лихвата по месечните погасителни вноски по договор за кредит, който вероятно ще бъде обявен от съд за нищожен поради премахването от него на неравноправни договорни клаузи — само защото банката е в принудително преструктуриране?

Цитирани разпоредби от правото на Съюза и практика на Съда на ЕС

Договор за функционирането на Европейския съюз: член 169, параграф 1.

Харта на основните права на Европейския съюз: член 38.

Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори: четвърто, двадесет и първо, двадесет и четвърто съображение, член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1.

Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на рамка за възстановяване и реструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета: съображения 50 и 130, членове 34 и 70.

Решения на Съда на ЕС:

от 21 декември 2016 г., Francisco Gutiérrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 и C-308/15, ECLI:EU:C:2016:980,

от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito SA, C-618/10, ECLI:EU:C:2012:349,

от 19 юни 1990 г., Factortame, C-213/89, EU:C:1990:257,

от 11 януари 2001 г., Siples, C-226/99, EU:C:2001:14,

от 13 март 2007 г., Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163,

от 10 септември 2014 г., Kušionova, C-34/13, EU:C:2014:2189,

от 14 март 2013 г., Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164,

от 26 юни 2019 г., Kuhar, C-407/18, EU:C:1990:257,

от 5 май 2022 г., Banco Santander SA/J.A.C., C-410/20, ECLI:EU:C:2022:351.

Определение на Съда на ЕС от 26 октомври 2016 г., Ismael Fernandez Oliva, съединени дела C-568/14—C-570/14, EU:C:2016:828.

Заклучение на генералния адвокат Juliane Kokott, представено на 19 ноември 2020 г., Banco de Portugal, Fondo de Resolución, Novo Banco SA/VR, C-504/19, ECLI:EU:C:2020:943.

Посочени разпоредби от националното право

Член 385¹ от Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Закон от 23 април 1964 г. — Граждански кодекс), наричан по-нататък „ГК“:

„§ 1. Клаузите от сключен с потребител договор, които не са договорени индивидуално, не обвързват потребителя, ако определят правата и задълженията му в противоречие с добрите нрави, грубо нарушавайки неговите интереси (незаконосъобразни договорни клаузи). Това не засяга клаузите, в които се определят главните престации на страните,

включително цената или възнаграждението, ако са формулирани еднозначно.

§ 2. Ако договорна клауза в съответствие с § 1 не обвързва потребителя, страните остават обвързани от договора в останалата му част.

§ 3. Не са договорени индивидуално договорните клаузи, върху чието съдържание потребителят не е оказал реално въздействие. Това по-специално се отнася за използваните договорни клаузи от образец на договор, предложен на потребителя от съдоговорителя.

§ 4. Тежестта на доказването, че клаузата е индивидуално договорена, се носи от позоваващия се на това обстоятелство“.

Член 405 от ГК:

„Който без правно основание получи имуществена облага за сметка на друго лице, е длъжен да възстанови облагата в натура, а ако това не е възможно, да върне нейната стойност“.

Член 410 от ГК:

„§ 1. Разпоредбите от предходните членове се прилагат по-специално за недължима престация.

§ 2. Престацията е недължима, когато онзи, който я е изпълнил, изобщо не е имал задължение или не е имал задължение към лицето, в чиято полза я е извършил, или когато основанието за престацията е отпаднало или предвидената цел на престацията не е постигната, или когато правната сделка, от която произтича задължението, е била недействителна и не е станала действителна след изпълнението на престацията.

Член 189 от Ustawa z 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Закон от 17 ноември 1964 г. — Граждански процесуален кодекс), наричан по-нататък „ГПК“:

Член 730¹ от ГПК:

§ 1. Допускане на обезпечение може да иска всяка страна или участник в производството, ако обоснове убедително иска и правния интерес от допускането на обезпечение.

§ 2. Правен интерес от допускането на обезпечение съществува винаги, когато липсата на обезпечение ще направи невъзможно или значително ще затрудни изпълнението на постановения по делото съдебен акт или по друг начин ще направи невъзможно или значително ще затрудни постигането на целта на производството по делото.

§2¹ [...]. Правният интерес от допускането на обезпечение се счита за убедително обоснован, ако искацията обезпечението е ищец, претендиращ парично вземане по търговска сделка по смисъла на Ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym różnieniom w transakcjach handlowych [Закон от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки], когато стойността на сделката не надхвърля седемдесет и пет хиляди злоти, а претендираното вземане не е уредено и са изминали поне три месеца от крайния срок за плащането му.

§ 3. При избора на начина на обезпечаване съдът отчита интересите на страните или участниците в производството така, че на правоимащия да се осигури надлежна правна защита, а задължаваният да не се обременява повече от необходимото“.

Член 731 от ГПК,

Член 755 от ГПК

§ 1. Ако предметът на обезпечението не е паричен иск, съдът допуска обезпечението по начин, който смята за подходящ според обстоятелствата, без да изключва предвидените начини за обезпечаване на парични иски. Съдът по-специално може:

- 1) да уреди правата и задълженията на страните или участниците в производството докато то трае;
- 2) на наложи забрана за отчуждаване на вещи или права, засегнати от производството;
- 3) да спре производство по принудително изпълнение или друго производство, насочено към изпълнение на съдебен акт; [...].“

Член 146 от Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Закон от 28 февруари 2003 г. за несъстоятелността)

Член 135 от Ustawa z dnia 10 de czerwca de 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Закон от 10 юни 2016 г. за Банковия гаранционен фонд, схемата за гарантиране на влоговете и принудителното реструктуриране), наричан по-нататък „ЗБГФ“, и по-специално параграф 4:

„4. По време на принудително реструктуриране не се допуска образуване на производство по принудително изпълнение и на обезпечително производство спрямо субекта в процес на реструктуриране.“

Кратко представяне на фактите и производството

- 1 През 2007 г. OF заедно с родителите си RI и EI сключва с Getin Noble Bank S.A. във Варшава договор за ипотечен кредит, индексирани в CHF, за сумата 185 375,71 полски злоти (PLN) (около 40 000 евро), за срок от 360 месеца. Съгласно член 9, параграф 2 от договора размерът на кредита към датата на отпускането му е трябвало да бъде преобразуван в CHF по обявения от банката курс „купува“. Съгласно член 10, параграф 3 от договора вноските по кредита (изчислени в CHF) трябва да бъдат преобразувани в PLN по обявения от банката курс „продава“ за деня на плащането на месечната вноска.
- 2 Кредитът е предназначен за покриване на част от покупната цена на недвижимия имот и за покриване на свързаните с получаването на кредита разходи. В договора за кредит се предвижда, че главницата по кредита ще се преобразува в CHF по определения от банката курс „купува“ и че месечните вноски, изчислени в CHF, ще се изплащат по определения също от банката курс „продава“. На ищците е предоставена информация за отражението на промените на лихвения процент и валутния курс под формата на таблица, съдържаща съпоставка на размера на вноските по кредита в хипотеза, в която сумата по кредита е по-голяма с 20 %, и когато валутният курс се покачва с 9,21 % (което съответства на разликата между най-високия и най-ниския курс в течение на последната година).
- 3 На 29 септември 2022 г. Банковият гаранционен фонд, действащ въз основа на Закона за Банковия гаранционен фонд, решава да започне принудителното реструктуриране на банката-ответник посредством инструмента на мостовата институция. С решение се създава нов субект, наречен VELO Bank S.A., на който се прехвърлят почти всички права и задължения на ответника Getin Noble Bank S.A., с изключение обаче на имуществените права, произтичащи от фактически, правни или незаконосъобразни действия по договори за кредит и заеми, деноминирани в CHF или индексирани по курса на CHF, както и с произтичащи от тези имуществени права вземания, включително предмет на граждански и административни производства, независимо от датата, на която са предявени. Това означава, че имуществото на банката се състои предимно от вземания, произтичащи от договори за кредит, които, подобно на договора на ищците, съдържат неравноправни договорни клаузи и в дългосрочен план също могат да бъдат оспорени. Споменатото решение е предмет на преюдициално запитване, отправено от друга юрисдикция по дело C-118/23.
- 4 От медийните изявления на Банковия гаранционен фонд е видно, че до една година ще бъде подадена молба за обявяване в несъстоятелност и за ликвидация на банката-ответник.

Основни доводи на страните по главното производство

- 5 Ишците (кредитополучателите) предявяват иск пред запитващата юрисдикция, като в момента искат посоченият договор да бъде обявен за нищожен, както и да им бъдат присъдени 48 352,97 PLN и 27 171,82 CHF (което по действащите валутни курсове съответства на около 95 % от изплатената главница), заедно със законната лихва за забава и съдебните разноски. Ишците посочват, че договорът за кредит съдържа незаконосъобразни клаузи относно индексването на размера на кредита в чуждестранна валута. Претендираната сума съответства на сумата от плащанията, извършени от ишците, която представлява недължимо получена от ответника престация. При условията на евентуалност ишците искат действието на договора да бъде продължено след премахването на неравноправните клаузи от него.
- 6 Банката-ответник иска отхвърляне на иска и присъждане на направените по делото съдебни разноски. Ответникът изтъква формални основания и не е съгласен, че договорните клаузи са неравноправни. Представя документи, за да потвърди законосъобразността на тази клаузи. Твърди освен това, че банката има право на иск за връщане на цялата предоставена главница и за възнаграждение за нейното използване.
- 7 След началото на реструктурирането ишците подават молба за допускане на обезпечение на иска за обявяване на договора за нищожен, посредством уреждане на правата и задълженията на страните за времетраенето на производството като:
  - i. се спре изпълнението на задължението за погасяване на месечните вноски по кредита съгласно предвидените в договора размер и падежи, за периода от предявяването на иска до окончателното приключване на производството,
  - ii. се забрани на ответника да прави изявление за прекратяване на договора,
  - iii. се забрани на ответника да публикува в Biuro Informacji Gospodarczej (Служба за икономическа информация) на сведения за непогасяването на кредита от ишците за периода от деня на допускане на обезпечението до приключването на производството.

Кратко представяне на мотивите за преюдициално запитване

- 8 Запитващата юрисдикция вече е отправила преюдициален въпрос по подобен случай относно общата възможност за обезпечаване на искове чрез спиране на изпълнението на договор за кредит, като изложените в него доводи остават валидни (C-287/22). По-специално според запитващата юрисдикция предоставянето на обезпечение, посредством спиране на

задължението за плащане на вноските по кредита, е допустимо. Основната фактическа разлика по това дело се състои в обявяването на принудителното реструктуриране на банката-ответник, което има съществени последици за допустимостта на образуването на обезпечително производство и продължаването на вече образувано производство.

- 9 Съдът на ЕС многократно е формулирал общи съображения относно необходимостта националните съдилища да могат да разпореждат временни мерки, за да се гарантира пълната ефективност на съдебните актове във връзка със защитата на претендираните права, произтичащи от правото на Съюза (вж. решение от 19 юни 1990 г., *Factortame*, C-213/89, EU:C:1990:257, т. 21, решение от 11 януари 2001 г., *Siples*, C-226/99, EU:C:2001:14, т. 19, решение от 13 март 2007 г., *Unibet*, C-432/05, т. 67).
- 10 Запитващата юрисдикция изхожда от предпоставката, че наличието в договор на неравноправни клаузи, налагащи валутен риск на потребителя и съдържащи препращане към определените от банката курсове на валутите, означава, че целият договор не може да продължи да бъде валиден след премахването на тези неравноправни клаузи, което е равносилно на неговата нищожност съгласно националното право (член 385¹ от ГК). Следователно всяка от страните по обявения за нищожен договор ще има право да иска от другата страна да си възстанови изпълнената престация (член 410 от ГК), като погасяването на тези вземания може да се извърши и чрез прихващане.
- 11 Член 385¹ от ГК транспонира Директива 93/13 в полското право. Следователно тази разпоредба трябва да се тълкува по начин, който да гарантира в максимална степен ефективното постигане на целите на тази директива. Както Съдът на ЕС вече е посочил, член 6, параграф 1 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че за обявена за неравноправна договорна клауза трябва принципно да се счита, че никога не е съществувала, така че няма как тя да има последици за потребителя. Поради това установяването от съд, че подобна клауза е неравноправна, трябва по принцип да има за последица възстановяване на правното и фактическо положение на потребителя, в което той би се намирал при липсата на тази клауза. Задължението на националния съд да изключи неравноправна договорна клауза, налагаща плащането на суми, оказали се недължими, по принцип поражда съответния реституционен ефект по отношение на тези суми (вж. решение от 21 декември 2016 г., *Gutiérrez Naranjo*, C-154/15, C-307/15 и C-308/15, EU:C:2016:980, т. 61 и 62).
- 12 Когато премахването на неравноправни клаузи води до обявяване на договор за кредит за нищожен, реституционният ефект се изразява във възникването на вземане спрямо банката за възстановяване на сумите, платени по силата на договора за кредит. Следователно потребителят става кредитор на банката и може да иска образуването срещу нея на производство за принудително изпълнение (след постановяването на съдебно решение) или прихващане от иска на банката за възстановяване на предоставената

главница. Обявяването на принудително реструктуриране изключва възможността за принудително изпълнение срещу банката, така че единственият ефективен метод за привеждане в действие на реституционния ефект става прихващането. Ако обаче потребителят е платил на банката сума, надвишаваща внесената главница, той се оказва лишен от тази възможност по отношение на надвнесената сума.

- 13 Според запитващата юрисдикция продължителността на договора за кредит и спецификата на ситуацията след обявяването на такъв договор за нищожен пораждат съмнения относно взаимната връзка между Директива 93/13 и Директива 2014/59. Директива 2014/59 не предвижда специални права за потребителите, така че следва да се приеме, че в хипотезата на принудително реструктуриране ще бъде допустимо да се ограничат правата на потребителите като кредитори на банката. Принципът на Директива 2014/59 е да не се влошава положението на кредиторите в сравнение с обичайното производство по несъстоятелност и кредиторите от една и съща категория да се третират еднакво. Следователно лишаването на потребителя от ефективна възможност да иска възстановяване на изпълнените престации над размера на изплатената главница, макар и неблагоприятно за потребителя, изглежда отговаря на целите на Директива 2014/59, тъй като в това отношение потребителите са приравнени на другите кредитори.
- 14 Размерът на задълженията на банката към други кредитори обаче е ограничен от датата на обявяване на започването на принудително реструктуриране. След тази дата размерът на вземанията спрямо банката (например произтичащи от облигации, подлежащи на обезценяване) не се увеличава, така че отрицателните последици от реструктурирането (загубите), свързани с намалена възможност за удовлетворяване на искове или дори обратно изкупуване на задължението, вече не нарастват. В същото време потребител, който след обявяването на реструктурирането изпълнява престации в полза на банката по силата на съдържащ неравноправни клаузи договор, увеличава размера на загубата си, тъй като вече няма да може да получи обратно изпълнените престации. Възможността за прихващане е ограничена до размера на вземането на банката и е ограничена от допълнителни формални изисквания в очакваното производство по несъстоятелност. По този начин потребителят се поставя в по-неблагоприятно положение от останалите кредитори.
- 15 Според запитващата юрисдикция тълкуване на тези разпоредби от Директива 93/13 и Директива 2014/59, което би предотвратило спирането на изпълнението на договор за кредит по отношение на потребителя със съответното съдебно определение, би било в противоречие с принципа на ефективността. В такъв случай потребителят би бил лишен не само от възможността действително да се освободи от съдържащ неравноправни клаузи договор, но би бил задължен да изпълни такъв договор при невъзможност за по-късно реализиране на реституционния ефект. Следователно не може да се говори за възпиращ ефект на Директива 93/13,

тъй като съдържащите неравноправни клаузи договори ще продължат да се изпълняват, носейки на търговеца очакваните доходи. В такава ситуация обявяването на преструктурирането от действащ в съответствие с правото на ЕС публичен орган ще доведе до отказ на потребителите да отстояват своите права, които са специално защитени, включително по силата на член 38 от Хартата на основните права.

- 16 Релевантните разпоредби от националното право обаче се тълкуват от съдилищата по такъв начин, че да се изключи възможността за образуване на обезпечително производство срещу банка в процес на преструктуриране. Подобно тълкуване напълно пренебрегва разпоредбите на Директива 93/13 и лишава потребителя от правата му, произтичащи от тази директива. Като следствие съдилищата отказват да предоставят на потребителите обезпечение.
- 17 Според запитващата юрисдикция цитираните разпоредби от националното право представляват неправилно транспониране на член 70, параграфи 1 и 4 от Директива 2014/59/ЕС, доколкото тази разпоредба изисква от държавите членки да гарантират, че органът за преструктуриране (в случая Банковият гаранционен фонд) разполага само с правомощието да ограничи възможността обезпечените кредитори на институция в режим на преструктуриране да реализират обезпечените вземания върху всички активи на тази институция и то само от момента на публикуване на уведомлението за ограничаване в държавата членка, в която е седалището на институцията.
- 18 Междувременно цитираният член 135, параграфи 1 и 4 от ЗБГФ напълно игнорира посочените в член 70 параграфи 1 и 4 от Директива 2014/59 предпоставки. По същество Директива 2014/59 е транспонирана в националното законодателство разширително, в резултат на което започването на каквито и да е обезпечителни производства срещу субект в процес на преструктуриране е забранено изначално, а това нарушава и правата на потребителите, произтичащи от Директива 93/13.
- 19 Без да предвижда бъдещото решение на Съда на ЕС по дело C-287/22, запитващата юрисдикция счита, че допускането на обезпечение, изразяващо се в спиране на изпълнението на задължението за плащане на погасителните вноски по разглеждания в главното производство договор, би било допустимо и в рамките на производство по несъстоятелност. Обезпечението се отнася до непаричен иск за обявяване на нищожността на договор, който няма преки имуществени последици за несъстоятелния длъжник. Такова обезпечение не представлява обезпечение върху имуществото на лицето в несъстоятелност по смисъла на член 146, параграф 3 от Закона за несъстоятелността. Финансовите последици за лицето в несъстоятелност произтичат обаче от парични иски за връщане на неправомерно получени престации като реституционен ефект в резултат на прилагането на Директива 93/13 и разпоредбите за нейното изпълнение, например член 385¹

параграф 1 от ГК. Поради това обезпечаването на този втори иск не е допустимо.

- 20 Тъй като обезпечаването на претенция като разглежданата в главното производство е допустимо в рамките на производство по несъстоятелност, разпоредбите на член 135, параграфи 1 и 4 от ЗБГФ, които отказват допускането на обезпечение по такава претенция, биха влошили положението на кредитора потребител спрямо производството по несъстоятелност. Следователно приемането на такова тълкуване би било в противоречие с член 34, параграф 1, буква ж) от Директива 2014/59.
- 21 Според запитващата юрисдикция член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13, разглеждани в светлината на принципа на ефективност, изискват дори при обявяване на принудително реструктуриране в случай, че потребител е започнал срещу търговец (банка) производство за обявяване на неравноправния характер на съдържащи се в договор за кредит клаузи, а следователно и за обявяване на договора за нищожен и възстановяване на сумите, платени от потребителя по силата на нищожен договор за кредит (реституция), националният съд да има възможност да спре изпълнението на такъв договор за кредит. Този вид обезпечение не представлява привилегия спрямо останалите кредитори, тъй като не се отнася до правото да се иска възстановяване на вече изпълнени в полза на банката престации.
- 22 Следва обаче да се има предвид, че банката-ответник има право да предяви иск за възстановяване на предоставената главница, който при обявяване на принудително реструктуриране представлява основен елемент от активите. Спирането на изпълнението на престациите преди да бъде достигнат размерът на вземането на банката, изглежда, противоречи на целта на реструктурирането, тъй като ограничава или забавя процеса по възстановяване на средства, които се използват за удовлетворяване на претенциите и на други кредитори. Освен това не е изключено извън иска за възстановяване на предоставената главница банката да има право на други иски, различни от посочените в преюдициалните въпроси по дела C-520/21 и C-756/22.
- 23 С оглед на гореизложеното запитващата юрисдикция предлага на поставения въпрос да се отговори, че посочените от нея разпоредби, разгледани в светлината на принципите на ефективност и на пропорционалност, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба и национална съдебна практика, които не позволяват да се уважи молба за допускане на обезпечение, изразяващо се в спиране на изпълнението на договор за кредит като разглеждания в главното производство, въпреки принудителното реструктуриране на банката, когато потребителят вече е изпълнил дължимите на банката престации, което националната юрисдикция следва да провери.